

Говорячи про нашу державу, в різних містах України є райони, де модно бути скінхедом і певним чином брати участь у неонацистській діяльності, починаючи від образи людей неслов'янської зовнішності і закінчуючи побиттям і вбивствами. Найчастіше насильство спрямовано проти іноземних студентів та туристів. Але якщо в Росії чисельність руху обчислюється десятками тисяч, то у нас цифра не сягає й тисячі (мова саме про агресивно налаштовану молодь віком від 14 до 27 років). Так як пропаганда всього нацистського є забороненою, неонацисти об'єднуються у групи чисельністю від 20 до 50 осіб без чіткої структури та організаційної побудови, діють підпільно, спонтанно [3].

Найважливішими каналами спілкування та організації разом стали музика (Oidoxie, Landser (викрита та заборонена), Коловрат – приклади музичних груп, які грають у стилі Rock Against Communism (RAC)) та Інтернет, впливаючи на формування молодих неонацистів та хуліганів, а також слугуючи для передачі пропаганди, посередницьких зустрічей та фінансових ресурсів. Високий рівень відвідуваності окремих із Інтернет-сайтів викликає досить серйозну стурбованість.

Футбольні стадіони також є місцем, де виникають сутички між молодими людьми та старими неонацистами.

Світовою екстремістською мережею вважається Blood & Honour (Кров і Честь). Основна її функція – організація концертів підпільних неонацистських груп, збір фінансувань та розповсюдження символіки. Неонацистська ідеологія руху скінхедів – White Power (Біла влада) – створена для міжрасового протистояння. Це найбільш активні та агресивні масові організації, філії яких діють в багатьох країнах світу.

Список використаної літератури:

1. Білоус А.І. Якого кольору ідеологія /А.І.Білоус. –Віче. – 1993. – №6.
2. Шемшученко Ю.С., Бабкін В.Д. Політологічний енциклопедичний словник: Навчальний посібник для студентів вищ. навч. закладів /Ю.С.Шемшученко, В.Д.Бабкін. – К., 1997.
3. Лапшин С.А. Дефінітивний аналіз проблеми формування політичної культури студентської молоді /С.А.Лапшин //Наукові записки Вінницького державного педагогічного університету. Серія: Педагогіка і психологія. - №35. – Вінниця: ВДПУ, 2011. – С.246-251.

Ядров А.

ЄВРОМАЙДАН. РЕВОЛЮЦІЯ ГІДНОСТІ

У статті проаналізовано причини, особливості, характерні риси Революції гідності.

Ключові слова: революція, громадянське суспільство.

Євромайдан – це акції протесту в Україні, що розпочалися 21 листопада 2013 року в Києві на Майдані Незалежності. Ці протести були спрямовані проти корупції у найвищих гілках влади, а також спрямовані на підписання асоціації між Європейським

союзом та Україною. Асоціація була не найголовнішою передумовою до подій, що відбувалися дуже стрімко та неочікувано. З приходом до влади Віктора Януковича в країні значно зросла кількість протестів і саме призупинення підготовки до підписання асоціації, стало останньою крапкою в цьому питанні.

Назва “Євромайдан” з’явилася в соціальних мережах цього ж дня. І саме в цей день люди закликали один одного до того, щоб виходити на акцію протесту проти свавілля, що відбувалося. Ввечері на майдані зібралось близько 2 тисяч людей, серед них були: студенти, журналісти, громадські активісти, які діяли в межах закону. Вони просто співали українських пісень та закликали владу одуматись та звернути увагу на думку громадян України. Майданівці відчували недовіру до опозиційних політиків, тому що ті приклали замало зусиль, щоб зупинити діяльність тодішньої влади. Саме тому їх не допускали до мікрофона для промов. Але після трагічних подій 30 листопада, люди зрозуміли, що без допомоги політиків їм не вистачить сил, для того щоб боротися з владою. Після побиття студентів, кількість протестувальників різко зросла.

Згодом опозиціонери взяли керівну роль протестів до своїх рук, але все ж таки більшістю протестувальників були саме молодь та студенти. В цей час значно зросла громадська свідомість серед населення. Кожен, хто хоча б раз був на майдані можуть підтвердити, що відчували єдність, яку раніше було важко собі уявити. А також люди виходили на майдан, щоб підтримати інших різними способами. Хтось займався волонтерством і готував теплі напої, їжу, інші матеріально. Найголовніше, що небайдужих не було.

Студентство, яке було мотором протестних акцій, змусило змінюватися усе суспільство. Саме молодь розбудила країну, саме вона стала каталізатором Майдану. І саме на ній лежить найбільша відповідальність за майбутнє країни. [3]

Основними позитивними наслідками Євромайдану можна вважати, повалення режиму В. Януковича, повернення до курсу євроінтеграції, підписання угоди про асоціацію між Україною та Європейським союзом, зростання національної самосвідомості та активізація суспільства та поява волонтерського руху.

До негативних наслідків можна віднести агресію Російської Федерації, людські втати під час майдану, під час війни та інші наслідки збройного конфлікту, порушення територіальної цілісності, втрата частини території, загострення соціально-економічної кризи, падіння рівня життя населення [4].

Українці отримали шанс, щоб змінити країну та насамперед самих себе. Для того, щоб не повторити втрату кращих серед кращих дітей нашої країни, ми повинні спостерігати та контролювати владу, яка прийшла після Революції гідності. Після Помаранчевої революції ще не було сформовано громадянського суспільства і саме тому, ми втратили шанс на зміни. Саме тому ми повинні бути пильними, щоб не змарнувати шанс цього разу. Зараз негайно потрібно зламати корумповану систему, але це стосується не лише політиків, міністрів, президента тощо. Це стосується, насамперед, нас самих. Потрібно розпочати з себе, щоб жити як європейці, якими ми себе хочемо вважати. Ми повинні жити й працювати так, як це роблять європейці,

тобто віддавати країні більше, ніж брати та вимагати від неї. І якщо все-таки ти зійдеш з вірного шляху, то потрібно найголовніше пам'ятати про тих, хто віддав своє життя задля того, щоб ми могли жити у вільній країні. Саме тоді розпочнуться зміни в країні, коли кожен почне змінюватися сам, а не вимагати це від когось.

Список використаної літератури:

1. Іличок Б. Революція Гідності – наслідки та перспективи / Режим доступу: <http://www.pravda.com.ua/columns/2016/02/27/7100373/>
2. Кордон В. Позитиви та негативи Майдану у другу річницю Революції Гідності озвучили експерти – інфографіка / Режим доступу: <http://www.unn.com.ua/uk/news/1523146-pozitivi-ta-negativi-maydanu-u-drugu-richnitsyu-revolyutsiyi-gidnosti-ozvuchili-eksperti-infografika>
3. Курпіль Ю. Революція гідності змінила країну і кожного з нас / Режим доступу: <http://ridna.ua/2014/11/revolyutsiya-hidnosti-zminyala-krajinu-i-kozhnoho-z-nas/>.
4. Лапшин С.А. Аналіз порушень виборчого законодавства та «брудні» політичні технології під час виборів голів об'єднаних територіальних громад Вінницької області /С.А.Лапшин //Актуальні проблеми політології: Матеріали підсумкової наукової конференції з політології. – Вінниця, 2017. – С.8-12.

Рубанська В.

ПОЛІТИЧНА КУЛЬТУРА В СУЧАСНОМУ УКРАЇНСЬКОМУ СУСПІЛЬСТВІ

На основі аналізу наукових джерел та дослідженої літератури, у статті розглядається феномен політичної культури загалом та зокрема і української як складного, динамічного утворення, що утворюється, розвивається та змінюється під впливом економічних, політично-суспільних та духовних факторів у певній країні.

Ключові слова: політична культура, політична свідомість.

Політичні процеси у сучасному світі демонструють всебічно зростаючий вплив політичної культури. Саме аналіз цього питання дозволяє діставати адекватні відповіді на те, чому зовні однакові політичні системи мають несхожі напрямки розвитку, чому здавалось би досконалі, випробувані часом політико-правові інститути “не приживаються”, стають неорганічними, декоративними елементами, чому такою різною є реакція на ті чи інші події політичного життя тощо. Отже, без урахування стану і тенденцій політичної культури неможлива ефективна правотворчість та розбудова і зміцнення української державності. Але для початку потрібно розглянути, що ж собою являє політична культура та які відмінності має політична культура України та інших демократичних держав.

Політична культура, за визначенням Л.Даймонда, – це властиві певному народові погляди, настанови, цінності, ідеали, оцінки політичної системи своєї країни та своєї ролі у цій системі. Л.Даймонд відмічав, що говорити про політичну культуру нації можна, якщо розуміти її як суміш чи рівновагу різних субкультур в межах однієї країни; різниця між основними культурними стереотипами часто більша в межах однієї